

„Jen jedno je třeba.“ (Lk 10,42)

Ježíš je na cestě do Jeruzaléma, kde se završuje jeho poslání, a zastaví se v jedné vesnici v domě Marty a Marie. Evangelista Lukáš popisuje, jak tyto dvě sestry Ježíše přijaly: Marta se ujala tradiční úlohy hostitelky a „měla plno práce“¹ s obsluhou, zatímco Marie „se posadila Pánu k nohám a poslouchala jeho řeč“ (verš 39). Proti Mariině pozornosti stojí Martina nervozita a na její stížnost, že byla ponechána na obsluhu sama, Ježíš odpovídá: „Marto, Marto! Děláš si starosti a znepokojuješ se pro mnoho věcí. Ano, jen jedno je třeba. Marie si vybrala nejlepší úděl a ten jí nikdo nevezme.“ (verše 41-42) Tento úryvek je umístěn mezi podobenstvím o milosrdném Samaritánovi - možná nejcenějším úryvkem o lásce k bližnímu, a pasáží, kde Ježíš učí učedníky, jak se modlit, což je určitě to nejvýznamnější ve vztahu s Bohem Otcem. Jde tedy téměř o jazýček na vahách mezi láskou k bližnímu a láskou k Bohu.

„Jen jedno je třeba.“

Hlavními postavami tohoto úryvku evangelia jsou dvě ženy. Dialog, který se odehrává mezi Ježíšem a Martou, popisuje přátelský vztah, který Martě umožňuje, aby si Mistrovi stěžovala. Ale jakou službu si vlastně Ježíš přeje? Jemu leží na srdci, aby se Marta příliš neznepokojovala, aby opustila tradiční roli svěřenou ženám a aby také ona naslouchala jeho slovům jako Marie, která na sebe bere novou úlohu, úlohu učednice. Poselství tohoto úryvku bylo často redukováno na pouhý protiklad aktivního a kontemplativního života, téměř jako dvou alternativních náboženských přístupů. Ale jak Marta, tak Marie mají Ježíše rády a chtějí mu sloužit. V evangeliu není řečeno, že modlitba a naslouchání slovu je důležitější než činná láska, je spíše nutné najít způsob, jak tyto dvě lásky nerozlučně spojit. Dvě lásky, láska k Bohu a láska k bližnímu, které nestojí proti sobě, ale doplňují se, protože Láska je jen jedna.

„Jen jedno je třeba.“

Zbývá tedy správně pochopit, co je to jediné, co je třeba. Mohou nám pomoci slova: „Marto, Marto!“ (verš 41) V opakování jména, které nám může připadat téměř jako výtka, se ve skutečnosti nachází způsob „povolávání“. Zdá se tedy, že Ježíš povolává Martu k novému způsobu utváření vztahů, k navazování pouta, které nebude poutem služebníka, ale přítele vstupujícího do hlubokého vztahu s Ním. Chiara Lubichová píše: *„Ježíš použil této okolnosti, aby vysvětlil, čeho je v životě člověka nejvíce třeba. (...) Naslouchat Ježíšovu slovu. A pro Lukáše, který píše tento úryvek, naslouchat slovu znamená slovo též žít. (...) To bys měl dělat i ty: přijímat slovo a umožnit mu, aby tě proměňovalo. A nejen to. Ale být mu neustále věrný, uchovávat ho v srdci, aby utvářelo tvůj život tak, jako země drží ve svém lůně semeno, aby klíčilo a přinášelo užitek. Přinášet tedy plody nového života, účinky slova.“*²

1 Lk 10,40. Sloveso *perispàomai* má dvojí význam: může znamenat jak „být zcela zaneprázdněn/velice přetížen“, tak „být roztržitý/rozptýlený“.

2 Chiara Lubichová, Slovo života na červenec 1989, v C. Lubich, Parola di Vita luglio 1980, in eadem, *Parole di Vita*, a cura di Fabio Ciardi (Opere di Chiara Lubich 5; Città Nuova, Roma 2017), str. 176 až 177.

„Jen jedno je třeba.“

Kdoví, kolik příležitostí máme i my, abychom - právě jako Marta a Marie – v soukromí svého domova přijali Mistra, u jehož nohou můžeme naslouchat jako skuteční učedníci. Často nás starosti, nemoci, závazky, ale i radosti a zadostiučinění strhávají do víru věcí, které je třeba dělat, a nenechávají nám čas zastavit se, rozpoznat Pána a naslouchat mu.

Toto Slovo je cennou příležitostí, jak se cvičit v rozhodování pro ten „nejlepší úděl“ neboli jak naslouchat Jeho slovu a získat tak vnitřní svobodu. Ta nám pak umožní jednat v našem každodenním životě takovým způsobem, že naše skutky budou plodem vztahu lásky, který dává smysl službě a naslouchání.

Letizia Magri